



בנפול אויבך

כן, אני שמחה! אני לא אסתיר זאת. אני שמחה וגם צוק הקטן שלי שמחה. נכון שאתה שמח, צוק? אז תצחק קצת, תראה לדוד שאתה שמח. תראה אדוני, כשבאנו לכאן בפיתחה, בזמן האחרון, חשבנו שזו הפגנה פוליטית חשובה, אבל רק הפגנה. עכשיו אנו יודעים שעליידי כך הוכחנו לבורא-עולם את עוצמת אמר נתנו וגם הוא שיתף פעולה. מה, יש לך ספק שזה מעשה ידי השם? אתה שומע מה הדוד אומר,



צוק? הרי זה ברור שהכל מעשה ידיו. אנהו ארבע שנים התפללנו לזה, וכע" שיו זה בא. הוא קצת מתח אותנו, היר שב במרומים, אבל בסופו של דבר הכל בא על מקומו, לא, לא בשלום. אל תזכיר לי ביכלל את המילה הזאת. אתה אומר לי שכתוב בנפול אויבך אל תשמח? זה נכון, אבל אני, בתור אשה מאמינה, יכולה להגיד לך: יש גזירות שהציבור לא יכול לעמוד בהן. וחוף זה, תראה את הערבים האלה. זה האנשים שרציתם לעשות אתם שלום. מת בר-אדם, לא חשוב איזה בר-אדם, כל בר-אדם נברא בצלם — והם חוגגים, מאושרים! חיות-אדם, אני או" מרת לך. איך אפשר לשמוח בצורה כזאת כשאדם מת? צוק! תזני את הפה שלך משם! גמרת לינוק כבר לפני שלוש שנים!

תראה, אני לא אומרת שיהיה קל. אין ארץ נקנית אלא ביסורים. ברור שיכולה להיות מילחמה, כאשר לא נח" זיר את היישובים. אז היתה מילחמה, בבקשה! אהל-רוסה! שוב נפלא בהם את מכותינו. הנה, גם צוק הקטן

הקינאה אוכלת

הקינאה אוכלת אותי רק חשוב על העברת השילטון החלקה במצויים. תתארו לעצמכם — רק תתארו — שאצלנו היה צריך לנהל העברת שילטון כתוצאה מאיזה מאורע נורא ואיום כזה.

לא שחסי-שולום אני מאחל לבגין משהו כזה כמו שקרה לאל-סאדאת, כי הרי אצלנו, כידוע, ביטלו את המצעדים וכבר מזמן לא היה ניצחון רציני, אבל בכל זאת. נניח — רק נניח — שמסיבה כלשהי, במהלך ביקורו במצריים לרגל ההלווייה, היה ניטל מראש-הממשלה שלנו כוח הדיבור שלו. איזה גידול לא ממאיר על הלשון, אולי. נו, בגין בלי הלשון יכול להיות ראש-ממשלה? ברור שלא. ואילו מלווי, השירים שמיר ובורג, גם הם היו נתקפים על-ידי איזה וירוס מיסתורי שמקורו ביאור, והיו חוזרים אל לנו קצת צמחים, ככה. שמיר היה חוזר קצת פטרוזיליה, ובורג — קצת אפרסק. שרון, כמובן, היה חוזר עם איזו תחבושת על המצה, כמו שהוא רגיל לעשות כשהוא חוזר ממצריים.

נו, רק תחשבו איזו העברת שילטון היתה מתרחשת כאן!

ראשון היה מתעורר מנחם סבידור. בתור יושב-ראש הכנסת, הוא היה טוען, אין שום ספק שהוא ממלא מקומו החוקי של ראש-הממשלה. מייד היה לנו כאן כינוס חגיגי של הכנסת, כשכולם מופיעים בחליפות פסים כמיצוות היו"ר, ולאחר טקס ההשבעה היה סבידור מסתובב ומחלק לכולם אותות הצטיינות חגיגיים ונוצצים.

כמובן שמי שהיה צוחק הכי-הרבה במיקרה כזה, היו שרי הליברלים. מודעי היה עושה חשבון מהיר, שאם יש לו תישעים אחוז כישורים להיות שר-חוף, יש לו לפחות ששים ושלושה אחוז כישורים להיות ראש-ממשלה, ומייד היה מציג את מועמדותו. ארליך, לעומתו, היה פועל בהליכים המקובלים, ומכנס את מרכז הליברלים כדי ששם יסבירו בעדינות לסבידור שארליך, בתור סגן-ראש-ממשלה, דווקא הוא זכאי לשאת בתואר הרים.

במרכז תנועת החירות היה שיגוען. הצייר ההוא, קלציני-סקי, היה טוען מייד שמישהו מנסה לדפוק את חברי המרכז, ותובע החלטה מפורשת שכל מישרה פנויה תאוויש על-ידי החיילים האלמניים והנאמנים.

דויד לוי, בתור סגן-ראש-ממשלה היה מודיע שהוא יראה את עצמו מועמד, כי הוא מחקה הכי טוב את בגין, ומוכן אפילו להסתפר. אריק שרון היה מודיע מייד שהתחבישת זה



רק כאילו, ומוריד אותה כדי להוכיח שאין שום צלפת, לא מהפעם הזאת, ולא מהפעם הקודמת שהיתה שם תחבושת. דב שילנסקי היה נזכר מייד שגם הוא סגן של בגין באיזושהי צורה, ומציג את מועמדותו כנציגו של האדם הקטן לראשות-הממשלה.

זה עוד כלום לעומת מה שהיה קורה בממד"לי, "ראשות-הממשלה ללשון המאזניים!" היה זבולון המר צועק מייד. דרוקמן היה משיג מייד כתב המלצה מהרב קוק, ובן-מאיר היה מחתים את בן-נתן על התחייבות לתמוך בו לסגנות ראשות-הממשלה, אם וכאשר.

מובן שגם במפלגת העבודה. לא היתה משתררת שתיקה. פרס היה זורש בחירות חדשות לאלתר, מסיבות מובנות, ואילו רבין היה קורא לחידוש ההתמודדות, גם כן מסיבות מובנות. אין צורך לומר ששפיזר היה קורא לממשלת אחדות לאומית, ושולמית אלוני היתה מצהירה שוב שהיא תהיה שרת-הפנים; וגם לאוטונומיה אין לה התנגדות. אם בורג יכול, גם היא יכולה.

בשלב זה, כמובן, היתה גם קמה תנועה בין-עדנית, בין-מפלגתית ורב-גונית למען יצחק נבון כראש-ממשלה, ובאותה הזדמנות גם לביטול מסי-הכנסה, מסי-עסקים ומסי-שכח-מקרי-קעין. ואז — בדיוק אז — היה קולו של בגין חוזר אלינו, וכל מה שקרה עד עתה זה כמו גילידיים לעומת מה שמתחיל לקרות מעכשיו.

עיתונות שמאלנית

מור הזה שהיא ירדה לזנות, ורוצה להתחתן איתה, אבל הלב שלה לא וותן לה, פשוט לא נותן לה. מה, שקצין יפה כמו רוברט טיילור יחתן עם זונה ש-כמותה? אז היא הולכת וקופצת מתחת למכונת שנסועת על הגשר.

זה הסיפור. עכשיו, אפשר ללמוד ממנו דבר מאוד חשוב.



הרי ויוויאן לי ורוברט טיילור היו מתחתנים בסוף וחיים באושר, אם היא לא היתה יורדת לזנות.

והיא ירדה לזנות, רק ביגלל שקראה בעיתון שהוא נפטר.

וברור לגמרי שהידועה לא היתה נכו-נה! הוא הרי לא מת! זה מה שמראה לכם מה כוחה של העיתונות השמאל-לנית, שכבר אז, באנגליה, גרמה לטר-גדיות כאלה!

אני מברך את טומי לפיד שהוא מק-רון בערבי שבתות סרטים כאלה חינו-כיים וחשובים.

מה זה מוכיח

זה שאל-סאדאת מת, זה מוכיח ש-צדקנו כל הזמן! הרי אנהו אמרנו שאם יהיה מנהיג ערבי שיעזי לעשות שלום עם ישראל הוא ימות מכדורי מרצחים! מה נאמר לכם? חבל שער-פאת לא עשה איתנו שלום!

זה שאל-סאדאת נרצח, זה מוכיח שצדקנו כל הזמן! אמרנו שכל עוד לא תיפתר הבעייה הפלסטינית, חינו של הנשיא המצרי בסכנה — והנה הוא נפל מכדורי מרצחים!

זה שאל-סאדאת נפל מכדורי מרצ-חים, זה מוכיח שצדקנו כל הזמן! אי-אפשר לסמוך על העולם הערבי! כל יום רוצחים שם איזה מנהיג, ואין שום ערך לכל ההסכמים שאתה עושה! ורק בעולם הערבי זה קורה! הנה, ברגן התקשקש, והוא ניצל. באל-סאדאת התי-נקשו — והוא מת!

זה שאל-סאדאת נרצח זה מוכיח ש-צדקנו כל הזמן! אסור למכור את האייוואקס לסעודים! המישרים בעו-לם הערבי לא יציבים, ומי יודע אם מחר לא יפלו המטוסים לידי הסובייטים? זה שאל-סאדאת נרצח, זה מוכיח ש-צדקנו כל הזמן! מוכרחים למכור את טר הכי יציב בעולם הערבי, ועלינו לחזק אותו ולתמוך בו!

זה שאל-סאדאת הומת, זה מוכיח שצדקנו כל הזמן! הדיאלקטיקה ה-לניניסטית מוכיחה שאין שום חשיבות למנהיגים, היום הם כאן — ומחר הם אינם!

זה שאל-סאדאת מת, זה מוכיח ש-צדקנו כל הזמן! אין חזק מכוחה של אמונה! אין שום אדם שיכול לעמוד נגד אנשים מאמינים! ורצוי שגם בגין ילמד את הלך הזה!